

ТЕМНА УТРЕНЯ В ВЕЛИКИЙ ЧЕТВЕР

Загальні рубрики та їх символізм:

- Перед богослужінням на спеціальному трикутному підсвічнику запалюється 15 свічок. Також 6 свічок горить при вітарі.
- На завершення кожного псалма (та пророчої пісні на хвалах) свічки гасяться, починаючи знизу. Одне з трактувань: учні, крім Йоана Богослова, одне за одним полишають Ісуса.
- В кінці псалмів не говорить "Слава Отцю..." (як це робиться в усі інші дні року). Це зникнення згадки про Трійцю інтерпретують як укриття слави Божественної природи в Страсті Христа.
- Перед читаннями не виголошуються благословення (як це робиться в усі інші дні року). Це розуміють як те, що через смерть Христа та розсіяння апостолів нікому дати благословення.
- Під час співу *Benedictus* гасяться свічки на вітарі.
- Після *Benedictus* останню свічку заносять за вітар чи ховають якимось іншим чином. Це знак того, що Божественна природа Того, Хто є правдивим Світлом світу, була непомітна через Його Страсть.
- Де є звичай, після останньої молитви клірики стукають по сидилям, як образ землетрусу та інших катаклізмів, що супроводжували Страсть та були знаком печалі створеного світу за Творцем.
- Після цих звуків виносять словану свічу. Це знак явлення Його Божества в Воскресінні.
- Усі розходяться в тиші та темряві, як учні після арешту Ісуса.

Ноктюрн 1

Де прийнято, перед початком тихо читають Pater, Ave, Credo.

1. Псалом 68

Під час першого стиха псалма усі сідають.

ZELUS domus tuæ * comédit me,
et oppróbria exprobrántium tibi
cecidérunt super me.

Salvum me fac, Deus: * quóniam
intravérunt aquæ usque ad ánimam
meam.

Infixus sum in limo profúndi: * et non
est substántia.

РЕВНІСТЬ для дому твого
пожерла мене, і зневаги тих,
що зневажають тебе, спали на мене.

Спаси мене, Боже, бо води ввійшли
до душі моєї.

Я загруз у болоті глибокім, і нема на
чому стати;

Veni in altitúdinem maris: * et tempéstatas demérsit me.

Laborávi clamans, raucæ factæ sunt fauces meæ: * defecérunt óculi mei, dum spero in Deum meum.

Multiplicáti sunt super capíllos cápitis mei, * qui odérunt me gratis.

Confortáti sunt qui persecúti sunt me inimíci mei iniúste: * quæ non rápui, tunc exsolvébam.

Deus, tu scis insipiéntiam meam: * et delícta mea a te non sunt abscondita. Non erubéscant in me qui exspéctant te, Dómine, * Dómine virtútum.

Non confundántur super me * qui quærun't te, Deus Israël.

Quóniam propter te sustíni oppróbrium: * opéruit confúsió faciém meam.

Extráneus factus sum frátribus meis, * et peregrínus fíliis matris meæ.

Quóniam zelus domus tuæ comédit me: * et oppróbria exprobrántium tibi cecidérunt super me.

Et opéru'i in ieiúnió ánimam meam: * et factum est in oppróbrium mihi.

Et pósui vestiméntum meum cilícium: * et factus sum illis in parábolam.

Advérsum me loquebántur, qui sedébant in porta: * et in me psallébant qui bibébant vinum.

Ego vero oratió'nem meam ad te, Dómine: * tempus benepláciti, Deus.

In multítudine misericórdiæ tuæ exáudi me, * in veritáte salútis tuæ:

я прийшов на глибину моря, і буря затопила мене.

Я знеслилися, взиваючи, захрипло горло моє, ослабли очі мої від дождидання Бога мого.

Більше, ніж волосся голови моєї, намножилося тих, що ненавидять мене даремне;

зміцнилися вороги мої, що переслідують мене несправедливо; чого я не забрав, тоді мусів віддавати.

Боже, ти пізнав нерозум мій, і провини мої не утаєні перед тобою. Нехай не застидаються через мене ті, що надіються на тебе, Господи сил; і нехай не засоромляться через мене ті, що шукають тебе, Боже Ізраїля. Бо задля тебе я перетерпів зневагу,* сором покрив лице моє.

Чужим я став братам моїм* і чужинцем синам матері моєї.

Бо ревність для дому твого пожерла мене, і зневаги тих, що зневажають тебе, спали на мене.

І упокорив я постом душу мою, і це стало для мене наругою.

За одержу собі взяв я веретище і став я поговором для них.

Глузували з мене ті, що сидять у воротах, і співали про мене ті, що п'ють вино.

А я з молитвою моєю до тебе, Господи; – час благовоління, Боже! задля множества милости твоєї вислухай мене у правді спасення твого.

Éripe me de luto, ut non infígar: * líbera me ab iis, qui odérunt me, et de profúndis aquárum.

Non me demérgat tempéstat aquæ, neque absórbeat me profúndum: * neque úrgeat super me púteus os suum.

Exáudi me, Dómine, quóniam bénigna est misericórdia tua: * secúndum multitudínem miseratiónum tuárum réspice in me.

Et ne avértas fáciem tuam a púero tuo: * quóniam tríbulor, velóciter exáudi me.

Inténde ánimæ meæ, et líbera eam: * propter inimícos meos éripe me.

Tu scis impopérium meum, et confusióne meam, * et reveréntiam meam.

In conspéctu tuo sunt omnes qui tríbulant me: * impopérium exspectávit cor meum, et misériam.

Et sustínuí qui simul contristarétur, et non fuit: * et qui consolarétur, et non invéni.

Et dedérunt in escam meam fel: * et in siti mea potavérunt me acéto.

Fiat mensa eórum coram ipsis in láqueum, * et in retributiónes, et in scándalum.

Obscuréntur óculi eórum ne vídeant: * et dorsum eórum semper incúrva.

Effúnde super eos iram tuam: * et furor iræ tuæ comprehéndat eos.

Fiat habitátió eórum desérta: * et in tabernáculis eórum non sit qui inhábitet.

Quóniam quem tu percussísti, persecúti sunt: * et super dolórem

Вирятуї мене з болота, щоб не загруз я, щоб визволився від тих, що ненавидять мене, і від вод глибоких. Нехай не затопить мене буря водяна, і нехай не проковтне мене глибина, і криниця нехай не замкне надо мною отвору свого.

Вислухай мене, Господи, бо добра милість твоя, задля множества милосердя твого зглянься на мене.

Не відверни лиця твого від слуги твого, бо я страждаю; скоро вислухай мене.

Зверни увагу на душу мою і вирятуї її, задля ворогів моїх визволь мене.

Бо ти знаєш зневагу мою, і стид мій, і сором мій;

перед тобою всі гнобителі мої. Зневаги сподівалася душа моя та нещастя.

Я дожидавав того, хто співчував би мені, і не було, і хто потішив би, і не знайшов я.

І їсти дали мені жовч, і в спрагу мою напоїли мене оцтом.

Нехай буде стіл їх сіттю перед ними, і відплатою, і спокусою.

Нехай запаморочаться очі їх, щоб не бачили, і хребет їх назавжди зігни.

Вилий на них гнів твій, і лютість гніву твого нехай обгорне їх.

Дім їх нехай опустіє, і в оселях їх нехай не буде мешканця.

Бо кого ти вибрав, вони переслідували, і до болю ран

vulnerum meorum addiderunt.

Appone iniquitatem super iniquitatem eorum: * et non intrent in iustitiam tuam.

Deleantur de libro viventium: * et cum iustis non scribantur.

Ego sum pauper et dolens: * salus tua, Deus, suscepit me.

Laudabo nomen Dei cum cantico: * et magnificabo eum in laude:

Et placebit Deo super vitulum novellum: * cornua producentem et ungulas.

Videant pauperes et laentur: * quaerite Deum, et vivet anima vestra.

Quoniam exaudivit pauperes Dominus: * et victos suos non despexit.

Laudent illum caeli et terra, * mare et omnia reptilia in eis.

Quoniam Deus salvam faciet Sion: * et aedificabuntur civitates Iuda.

Et inhabitabunt ibi, * et hereditate acquirant eam.

Et semen servorum eius possidebit eam: * et qui diligunt nomen eius, habitabunt in ea.

Zelus domus tuae comedit me, et opprobria exprobrantium tibi ceciderunt super me.

моїх іще додали.

Додай беззаконня до беззаконня їх, і нехай не увійдуть вони в правду твою.

Нехай будуть викреслені з книги живих, і з праведними нехай не будуть вписані.

Я бідний і хворий, і спасення лица твого прийняло мене.

Хвалитиму ім'я Бога мого пісню, буду величати його хвалінням.

І вподобає це Бог більш тельця молодого, що йому підрастають роги й ратиці.

Нехай побачать убогі і звеселяться; шукайте Бога та будете жити.

Бо вислухав убогих Господь і не погордив в'язнями своїми.

Нехай хвалять його небеса і земля, море і все, що живе в ньому.

Бо Господь спасе Сіон, і побудуються міста юдейські; і оселяться там, і наслідять його.

І насіння слуг твоїх володітиме ним, і ті, що люблять ім'я твоє, оселяться в ньому.

Ревність для дому твого пожерла мене, і зневаги тих, що зневажають тебе, спали на мене.

2. Псалом 69

AVERTANTUR retrorsum, * et erubescant, qui cogitant mihi mala.

НЕХАЙ повернуться назад і нехай застидаються ті, що бажають зла мені.

Deus, in adiutórium meum inténde: *
Dómine, ad adiuvándum me festína.
Confundántur et revereántur, * qui
quærunť ánimam meam.

Avertántur retrórsuť, et erubéscant, *
qui volunt mihi mala.

Avertántur statim erubescéntes, * qui
dicunt mihi: Euge, euge.

Exsúltent et læténtur in te omnes
qui quærunť te, * et dicant semper:
Magnificétur Dóminus: qui díligunt
salutáre tuum.

Ego vero egénus, et pauper sum: *
Deus, ádiuva me.

Adiútor meus, et liberátor meus es
tu: * Dómine, ne moréris.

Avertántur retrórsuť, et erubéscant,
qui cógitant mihi mala.

Боже, уваж на поміч мені, Господи,
поможи мені, поспішися!

Нехай застидаються й
засоромляться ті, що шукають
душі моєї!

Нехай повернуться назад! І нехай
застидуються ті, що бажають зла
мені.

Нехай зараз повернуться із стидом
ті, що говорять мені: «Добре,
добре!»

Нехай зрадіють і звеселяться в тобі
всі, що шукають тебе, і нехай завжди
говорять: «Нехай звеличиться Бог!»
– ті, що люблять спасення твоє.

А я бідний і убогий, Боже, поможи
мені!

Ти, Господи, помічник мій та
спаситель мій, – не барися!

Нехай повернуться назад і нехай
застидуються ті, що бажають зла
мені.

3. Псалом 70

DEUS meus, * éripe me de manu
peccatóris.

In te, Dómine, sperávi, non confúndar
in ætérnum: * in iustítia tua líbera me,
et éripe me.

Inclína ad me aurem tuam, * et salva
me.

Esto mihi in Deum protectórem, et in
locum munítum: * ut salvum me fácias,
Quóniam firmaméntum meum, * et
refúgium meum es tu.

Deus meus, éripe me de manu pec-

БОЖЕ мій, визволь мене з руки
грішного.

На тебе, Господи, я надіявся, нехай
не застидаюся повік. Правдою твоєю
вирятуй мене і визволь мене,
нахили до мене вухо твоє і спаси
мене.

Будь мені Богом заступником і
кріпостю, щоб спасти мене
бо ти твердиня моя і пристановище
моє.

Боже мій, визволь мене з руки

catóris, * et de manu contra legem
agéntis et iníqui:

Quóniam tu es patiéntia mea,
Dómine: * Dómine, spes mea a
iuventúte mea.

In te confirmátus sum ex útero: *
de ventre matris meæ tu es protéctor
meus.

In te cantátio mea semper: * tamquam
prodígium factus sum multis: et tu
adiútor fortis.

Repleátur os meum laude, ut cantem
glóriam tuam: * tota die magnítudinem
tuam.

Ne proícias me in témpore senectútis: *
cum defécerit virtus mea, ne
derelínquas me.

Quia dixérunt inimíci mei mihi: * et qui
custodiébant ánimam meam, consílium
fecérunt in unum.

Dicéntes: Deus derelíquit eum,
persequímini, et comprehéndite eum: *
quia non est qui erípiat.

Deus, ne elongéris a me: * Deus meus,
in auxílium meum réspice.

Confundántur, et deficiant detrahéntes
ánimæ meæ: * operiántur confusióne,
et pudóre qui quærunt mala mihi.

Ego autem semper sperábo: * et
adíciam super omnem laudem tuam.

Os meum annuntiábit iustítiam
tuam: * tota die salutáre tuum.

Quóniam non cognóvi litteratúram, in-
troíbo in poténtias Dómini: * Dómine,
memorábor iustítiae tuæ solús.

Deus, docuísti me a iuventúte mea: * et
usque nunc pronuntiábo mirabília tua.
Et usque in senéctam et sénium: *

грішного, з руки того, хто чинить
беззаконно і кривдить мене.

Бо ти надія моя, Господи, Господи, –
надія моя від молодости моєї.

На тобі оперся я від утроби, від лона
матері моєї ти покровитель мій;

про тебе пісня моя повсякчасно. Як
дивовижа став я для многих, але ти
помічник мій кріпкий.

Нехай наповняться уста мої
хвалінням, щоб я виспівав славу
твою, увесь день величність твою.

Не відкинь мене в час старости; коли
щезатиме моя сила, не покинь мене.

Бо сказали мені вороги мої, і ті, що
стежать душу мою, урадили разом,

промовляючи: «Бог покинув його,
поженіте і зловіте його, бо нема того,
хто б визволив його».

Боже, не віддаляйся від мене, Боже
мій, поспіши на поміч мені.

Нехай засоромляться і щезнуть ті,
що обмовляють душу мою, нехай
вкриються соромом і соромом ті, що
шукають зла для мене.

Я ж завжди буду надіятись та
збільшувати всяку хвалу твою.

Уста мої звіщатимуть правду твою,
увесь день спасення твоє,

бо я в книгах не вчений. Силою
Господньою увійду, Господи, пом'яну
правду тебе одного.

Навчив ти мене, Боже, від молодости
моєї, і донині я оповідаю чуда твої.

І аж до старости й віку почесного,

Deus, ne derelínquas me,
Donec annúntiem bráccium tuum *
generatióni omni, quæ ventúra est:
Poténtiam tuam, et iustítiam tuam,
Deus, usque in altíssima, quæ fecísti
magnália: * Deus, quis símilis tibi?

Quantas ostendísti mihi tribulatiónes
multas et malas: et convérsus
vivificásti me: * et de abýssis terræ
íterum reduxísti me:

Multiplicásti magnificéntiam tuam: *
et convérsus consolátus es me.

Nam et ego confitébor tibi in vasis
psalmi veritátem tuam: * Deus, psal-
lam tibi in cíthara, Sanctus Israël.

Exsultábunt lábia mea cum cantávero
tibi: * et ánima mea, quam redemísti.
Sed et lingua mea tota die meditábitur
iustítiam tuam: * cum confúsi et
revériti fúerint, qui quærunť mala
mihi.

Deus meus, éripe me de manu pec-
catóris.

Під час співу стиха всі встають.

V. Avertántur retrórsum, et
erubéscant.

R. Qui cógitant mihi mala.

Всі беззвучно читають молитву Господню "Отче наш", й опісля сідають.

Плач 1, 1–5

INCIPIT Lamentatio Ieremiæ
Prophætæ. Aleph. Quómodo
sedet sola cívitas plena pópulo: facta
est quasi vídua dómina géntium:
princeps provinciárum facta est sub
tribúto.

Читання 1

Боже, не відкидай мене,
поки не розповім про силу твою
всьому родові майбутньому,
про могутність твою і правду твою,
Боже, аж до найвищих діл величних,
які сотворив ти. Боже, хто подібний
до тебе?

Які ж великі та злі скорботи явив
ти мені! Але, обернувшись, ти
оживив мене і з безодень землі знов
випровадив мене.

Ти збільшив правду твою на мені,
але, обернувшись, ти потішив мене
І тому прославляти буду тебе, – на
інструментах музичних істину твою,
Боже, – на гусях співатиму тобі,
Святий Ізраїлів.

Зрадіють уста мої, коли співатиму
тобі, і душа моя, що її визволив ти.
Також і язик мій цілий день
навчатися буде правди твоєї, коли
застидаються і осоромляться ті, що
зла на мене шукають.

Боже мій, визволь мене з руки
грішного.

V. Нехай повернуться назад і нехай
застидаються.

R. Ті, що бажають зла мені.

ПОЧАТОК плача пророка Єремії.
Алеф. Яким же самотнім
зосталося місто, що було повне люду!
Стало немов би вдовою! Воно,
що між народами було велике, що
князувало над краями, – ось данину

Beth. Plorans plorávit in nocte, et lácrimæ eius in maxíllis eius: non est qui consolétur eam ex ómnibus caris eius: omnes amíci eius sprevérunt eam, et facti sunt ei inimíci.

Ghimel. Migrávit Iudas propter afflictiónem, et multitúdinem servitútis: habitávit inter gentes, nec invénit réquiem: omnes persecutóres eius apprehendérunt eam inter angústias.

Daleth. Viæ Sion lugent eo quod non sint qui véniant ad solemnitátem: omnes portæ eius destrúctæ: sacerdótes eius geméntes: vírgines eius squálidæ, et ipsa opprésa amaritúidine.

He. Facti sunt hostes eius in cápite, inimíci eius locupletáti sunt: quia Dóminus locútus est super eam propter multitúdinem iniquitátum eius: párvuli eius ducti sunt in captivitátem, ante fáciem tribulántis.

Ierúsalem, Ierúsalem, convértere ad Dóminum Deum tuum.

пор. Мт. 26, 39.41

R. In monte Olivéti orávit ad Patrem: Pater, si fieri potest, tránseat a me calix iste:

* Spíritus quidem promptus est, caro autem infirma.

V. Vigiláte, et oráte, ut non intrétis in tentatiónem.

* Spíritus quidem promptus est, caro autem infirma.

Плач 1, 6-9

Vau. Et egréssus est a filia Sion om-

платить!

Бет. Плаче ночами гірко, і сльози його на щоках у нього. З усіх, які його любили, нема нікого, хто б його розважив. Усі його друзі зрадили його, стали для нього ворогами.

Гімель. Юда пішов у неволю по утиску та тяжкім рабстві. Він оселився серед народів, не знайшов спочинку... Усі його гонителі його наздогнали у тіснинах.

Далет. Дороги на Сіон сумують, ніхто не йде на свята. Всі брами його опустіли, священики його зідхають, дівчата його тужать, і самому йому гірко.

Ге. Противники його взяли гору, а вороги його щасливі, Господь бо засмутив його за його переступів безліч. Діти його пішли в неволю перед противником.

Єрусалиме, Єрусалиме: навернися до Господа Бога Твого!

R. На горі Оливній Він молився Отцю: Отче, якщо можливо, нехай мине ця чаша мене.

* Дух, безперечно, бадьорий, але тіло немічне.

V. Чувайте й моліться, щоб не ввійшли у спокусу.

* Дух, безперечно, бадьорий, але тіло немічне.

Читання 2

Вав. І відійшла від дочки Сіону вся

nis decor eius: facti sunt príncipes eius velut ariétes non inveniéntes páscua: et abiérunt absque fortitúđine ante fáciem subsequéntis.

Zain. Recordáta est Ierúsalem diérum afflictiónis suæ, et prævaricatiónis ómnium desiderábilium suórum, quæ habúerat a diébus antíquis, cum cáderet pópulus eius in manu hostíli, et non esset auxiliátor: vidérunt eam hostes, et derisérunt sábbata eius.

Heth. Peccátum peccávit Ierúsalem, proptérea instábilis facta est: omnes, qui glorificábant eam, spreverunt illam, quia vidérunt ignomíniam eius: ipsa autem gemens convérta est retrórsus.

Teth. Sordes eius in pédibus eius, nec recordáta est finis sui: depósita est veheménter, non habens conso-latórem: vide, Dómine, afflictiónem meam, quóniam eréctus est inimícus.

Ierúsalem, Ierúsalem, convértere ad Dóminum Deum tuum.

пор. Мт. 26, 38.56.45

R. Tristis est ánima mea usque ad mortem: sustinéte hic, et vigiláte mecum: nunc vidébitis turbam, quæ circúmdabit me:

* Vos fugam capiétis, et ego vadam immolári pro vobis.

V. Ecce appropínquat hora, et Fílius hómínis tradétur in manus peccatórum.

* Vos fugam capiétis, et ego vadam immolári pro vobis.

Плач 1, 10–14

її слава. Князі його немов олені стали, що не знаходять собі паші, і пленталися без сили перед тими, що гнали їх.

Зайн. Єрусалим пригадує собі у дні злиднів та тривоги всі свої скарби, що мав із давніх-давен, -тепер, коли народ його падає в ворожі руки, а допомоги йому немає; його гнобителі дивилися на нього, сміялися з його руїн.

Гет. Згрішив, згрішив Єрусалим, тим і зробивсь осоружний! Усі, що його поважали, ним гордують, бо бачили його наготу. Та й сам він теж зідхає і обертається назад.

Тет. Нечистота його на полах у нього, та він про свій кінець не думав; тому й упав так низько, і втішника не має. Споглянь, о Господи, на мої злидні, бо ворог зростає!

Єрусалиме, Єрусалиме: навернися до Господа Бога Твого!

R. Смуток у мене на душі – аж до смерти! Зостаньтеся тут і чувайте зо мною. Нині побачите натовп, що оточить Мене.

* Ви втечете, Я ж піду, аби бути забитим за вас.

V. Наблизилась уже година, і Син Чоловічий буде виданий грішникам у руки.

* Ви втечете, Я ж піду, аби бути забитим за вас.

Читання 3

Iod. Manum suam misit hostis ad ómnia desiderabilia eius: quia vidit gentes ingræssas sanctuárium suum, de quibus præcéperas ne intrárent in ecclésiám tuam.

Caph. Omnis pópulus eius gemens, et quærens panem: dedérunt pretiósá quæque pro cibo ad refocillándam ánimam. Vide, Dómine, et considéra, quóniam facta sum vilis.

Lamed. O vos omnes, qui transítis per viam, atténdite, et vidéte, si est dolor sicut dolor meus: quóniam vindemiávit me, ut locútus est Dóminus in die iræ furóris sui.

Mem. De excélsó misit ignem in óssibus meis, et erudívit me: expándit rete pédibus meis, convértit me retrórsum: pósuit me desolátam, tota die mæróre conféctam.

Nun. Vigilávit iugum iniquitátum meárum: in manu eius convolútæ sunt, et impósitæ collo meo: infirmáta est virtus mea: dedit me Dóminus in manu, de qua non pótero súrgere.

Ierúsalem, Ierúsalem, convértere ad Dóminum Deum tuum.

nop. Ic. 53, 2–5

R. Ecce vídimus eum non habéntem spéciem, neque decórem: aspéctus eius in eo non est: hic peccáta nostra portávit, et pro nobis dolet: ipse autem vulnerátus est propter iniquitátes nostras:

* Cuius livóre sanáti sumus.

V. Vere languóres nostros ipse tulit, et

Йод. Противник простяг свою руку на усі його скарби. Він бачив, як погани ввійшли в його святиню, яким ти заборонив вступати в твою громаду.

Каф. Увесь його народ зідхає, хліба шукає. Скарби свої вони за харч віддали, щоб віджити душу. О, зглянься, Господи, й подивися, як я упідлився!

Ламед. О, всі ви, що дорогою проходите повз! О, гляньте, подивіться, чи є біль, як мій біль, що мені заподіяно, що ним побив мене Господь у день палаючого гніву свого!

Мем. З висоти він зіслав вогонь у мої кості, і той пожирає. Він сітку розстелив мені під ноги і завернув мене назад. Він завдав мені смутку, - я повсякденно недужий.

Нун. Ярмо моїх переступів накладено його рукою; і вони, сплетені докупи, тяжать на моїй шиї. Він підбив мою силу. Видав мене Господь їм у руки, я проти них не можу протистати.

Єрусалиме, Єрусалиме: навернися до Господа Бога Твого!

R. Не було в ньому ні виду, ні краси, - ми бачили його, - ні вигляду його не було в ньому. Він наші гріхи взяв на себе, за нас страждав. Він же був поранений за гріхи наші.

* Його ранами ми вилікувані.

V. Воістину він наші недуги взяв на

dolóres nostros ipse portávit.

* Cuius livóre sanáti sumus.

R. Ecce vídimus eum non habéntem spéciem, neque decórem: aspéctus eius in eo non est: hic peccáta nostra portávit, et pro nobis dolet: ipse autem vulnerátus est propter iniquitátes nostras:

* Cuius livóre sanáti sumus.

себе, він ніс на собі наші болі.

* Його ранами ми вилікувані.

R. Не було в ньому ні виду, ні краси, - ми бачили його, - ні вигляду його не було в ньому. Він наші недуги взяв на себе, він ніс на собі наші болі. Він же був поранений за гріхи наші.

* Його ранами ми вилікувані.

НоктюРН 2

4. Псалом 71

LIBERÁVIT Dóminus * páuperem a poténate, et ínopem, cui non erat adiútor.

Deus, iudícium tuum regi da: * et iustítiam tuam filio regis:

Iudicáre pópulum tuum in iustítia, * et páuperes tuos in iudício.

Suscípiant montes pacem pópulo: * et colles iustítiam.

Iudicábit páuperes pópuli, et salvos faciet filios páuperum: * et humiliábit calumniatórem.

Et permanébit cum sole, et ante lunam, * in generatióne et generatiónem.

Descéndet sicut plúvia in vellus: * et sicut stillicídia stillántia super terram.

Oriétur in diébus eius iustítia, et abundántia pacis: * donec auferátur luna.

Et dominábitur a mari usque ad mare: * et a flúmine usque ad términos orbis terrárum.

Coram illo prócident Æthíopes: * et inimíci eius terram lingent.

Reges Tharsis, et ínsulæ múnera

BИЗВОЛИВ Господь бідного від сильного, і вбогого, що не мав помічника.

Боже, суд твій дай цареві, і правду твою синові царя,

щоб судити народ твій за правдою та бідних твоїх правосудно.

Нехай принесуть гори мир народові твоєму, і холми – правду.

Він судитиме бідних народу, і спасе синів убогих, і упокорить обмовника.

І буде перебувати разом із сонцем і перше, ніж місяць, з роду в рід.

Зійде, немов дощ на руно, немов крапля, що капає на землю.

Засяє в дні його правда і повнота мира, доки не згине місяць.

І він пануватиме від моря до моря, і від ріки до кінців вселенної.

Перед ним упадуть етіопи і вороги його будуть лизати порох.

Царі тарсійські і острови дари

ófferent: * reges Árabum et Saba dona addúcent.

Et adorábunt eum omnes reges terræ: * omnes gentes sérvient ei:

Quia liberábit páuperem a poténte: * et páuperem, cui non erat adiútor.

Parcet páuperi et ínopi: * et ánimas páuperum salvas fáciat.

Ex usúris et iniquitáte rédimet ánimas eórum: * et honorábile nomen eórum coram illo.

Et vivet, et dábitur ei de auro Arábiæ, et adorábunt de ipso semper: * tota die benedícant ei.

Et erit firmaméntum in terra in summis móntium, superextollétur super Líbanum fructus eius: * et florébunt de civitáte sicut fænum terræ.

Sit nomen eius benedíctum in sæcula: * ante solem pérmanet nomen eius.

Et benedicéntur in ipso omnes tribus terræ: * omnes gentes magnificábunt eum.

Benedíctus Dóminus, Deus Israël, * qui facit mirabília solus:

Et benedíctum nomen maiestátis eius in ætérnum: * et replébitur maiestáte eius omnis terra: fiat, fiat.

Liberávit Dóminus páuperem a poténte, et ínopem, cui non erat adiútor.

принесуть. Царі аравійські і Сави дари приведуть.

І поклоняться йому всі царі; всі народи будуть служити йому.

Бо він визволив бідного від сильного, і вбогого, що не мав помічника.

Помилує бідного й убогого, і душі вбогих спасе.

Від лихви й неправди визволить душі їх, і чесне ім'я їх перед ним.

І буде він перебувати, і дасться йому від золота аравійського, і будуть молитися за нього повсякчас, цілий день благословлятимуть його.

І буде він основою на землі, на верхах гір. Вище Лівану плід його піднесеться, і вийдуть люди з міста, як трава земна.

Нехай буде ім'я його благословенне повік, перш сонця перебуває ім'я його.

І будуть благословенні в ньому всі покоління земні, всі народи прославлятимуть його.

Благословен Господь, Бог Ізраїлів, що один творить чуда.

І благословенне ім'я слави його повік і повік-віки. І наповниться славою його вся земля. Нехай буде, нехай буде.

Визволив Господь бідного від сильного, і вбогого, що не мав помічника.

5. Псалом 72

COGITAVÉRUNT ímpii, * et locúti sunt nequítiam: iniquitátem in excélsó locúti sunt.

Quam bonus Israël Deus, * his, qui recto sunt corde!

Mei autem pæne moti sunt pedes: * pæne effúsi sunt gressus mei.

Quia zelávi super iníquos, * pacem peccatórum videns.

Quia non est respéctus morti eórum: * et firmaméntum in plaga eórum.

In labóre hómínium non sunt, * et cum homínibus non flagellabúntur:

Ídeo ténuít eos supérbia, * opérti sunt iniquitáte et impietáte sua.

Pródiit quasi ex ádipe iníquitas eórum: * transiérunt in afféctum cordis.

Cogitavérunt, et locúti sunt nequítiam: * iniquitátem in excélsó locúti sunt.

Posuérunt in cælum os suum: * et lingua eórum transívit in terra.

Ídeo convertétur pópulus meus hic: * et dies pleni inveniéntur in eis.

Et dixerunt: Quómodo scit Deus, * et si est sciéntia in excélsó?

Ecce, ipsi peccátóres, et abundántes in sæculo, * obtínuérunt divítias.

Et dixi: Ergo sine causa iustificávi cor meum, * et lavi inter innocéntes manus meas:

Et fui flagellátus tota die, * et castigátio mea in matutínis.

Si dicébam: Narrábo sic: * ecce,

ПОМИСЛИЛИ нечестиві і говорили лукаво, неправду говорили на висоту.

Який благий Бог для Ізраїля, для правих серцем!

А ноги мої мало не захиталися, мало не поховзнулися стопи мої.

Бо я позаздрив беззаконникам, на мир грішників дивлячись.

Бо немає відмови в смерті їх, ані твердості в стражданні їх.

У працях людських немає їх, і з людьми не зазнають страждань вони.

Через те заволоділи ними гордощі, в неправду й безбожність свою зодягнулись вони.

Вийде, як із жиру, неправда їх, за нахилом серця пішли вони.

Помислили і говорили лукаво, неправду говорили на висоту.

Піднесли на небо уста свої, а язик їх по землі переходив.

Тому обернеться туди народ мій, і дні достатку будуть між ними.

І сказали: «Як довідається Бог? І чи є розум у Всевишнього?»

Ось ці грішники й ті – завжди живуть у достатку, зберегли багатство!

І сказав я: «Чи ж даремне я заховав у праведності серце моє, і умивав серед невинних руки мої?»

І бичували мене цілий день, і докоряли мені від ранку.

Якби я сказав: «Буду і я так

natiónem filiórúm tuórum reprobávi.

Existimábam ut cognóscerem hoc, * labor est ante me:

Donec intrem in Sanctuárium Dei: * et intélegam in novíssimis eórum.

Verúmtamen propter dolos posuísti eis: * deiecísti eos dum allevaréntur.

Quómodo facti sunt in desolatiónem, súbito defecérunt: * periérunt propter iniquitátem suam.

Velut sómniū surgéntium, Dómine, * in civitáte tua imáginem ipsórum ad níhilum rédiges.

Quia inflammátum est cor meum, et renes mei commutáti sunt: * et ego ad níhilum redáctus sum, et nescívi.

Ut iuméntum factus sum apud te: * et ego semper tecum.

Tenuísti manum déxteram meam: et in voluntáte tua deduxísti me, * et cum glória suscepísti me.

Quid enim mihi est in cælo? * et a te quid vólui super terram?

Defécit caro mea, et cor meum: * Deus cordis mei, et pars mea Deus in ætérnum.

Quia ecce, qui elóngant se a te, períbunt: * perdidísti omnes, qui fornicántur abs te.

Mihi autem adhærére Deo bonum est: * pónere in Dómino Deo spem meam:

Ut annúntiem omnes prædicatiónes tuas, * in portis filiæ Sion.

Cogitavérunt ímpii, et locúti sunt nequítiam: iniquitátem in excélsu locúti sunt.

само говорить», – тоді я був би переступником перед родом синів твоїх.

І почав я думати, щоб зрозуміти, але це трудно було мені,

доки я не ввійшов у святилище Боже, і не зрозумів останньої долі їх.

Але за хитрощі призначив ти зло їм, ти скинув їх, коли вони загорділи.

Як же ж прийшли вони до запустіння! Несподівано щезли, загинули за беззаконня своє!

Як сон того, що встає, ти, Господи, знищив образ їх у місті твоєму.

Бо зраділо серце моє, і нутро моє змінилося. І я був погорджений, і не зрозумів,

немов скотиною, стався перед тобою. Але я завжди з тобою,

ти взяв мене за правицю мою. Радюю твоєю ти провадив мене і зо славою прийняв мене.

Що ж єсть у мене на небі? І, крім тебе, чого на землі бажав я?

Зниділо серце моє і тіло моє, Боже серця мого і поміч моя, Боже, повік!

Бо ось ті, що віддаляють себе від тебе, загинуть; Ти вигубив усякого, хто віддаляється від тебе в розпусту.

Мені ж любо прихилитися до Бога, покладати на Бога надію мою,

повідати всяку хвалу твою у воротах дочки Сіонської.

Помислили нечестиві і говорили лукаво, неправду говорили на висоту.

6. Псалом 73

EXSÚRGE, Dómine, * et iúdica
causam meam.

Ut quid, Deus, repulísti in finem: *
irátus est furor tuus super oves páscuæ
tuæ?

Memor esto congregatiónis tuæ, *
quam possedísti ab inítio.

Redemísti virgam hereditátis tuæ: *
mons Sion, in quo habitásti in eo.

Leva manus tuas in supérbias eórum
in finem: * quanta malignátus est
inimícus in sancto!

Et gloriáti sunt qui odérunt te: * in
médio solemnitátis tuæ.

Posuérunť signa sua, signa: * et non
cognovérunt sicut in éxítu super sum-
mum.

Quasi in silva lignórum secúribus ex-
cidérunt iánuas eius in idípsum: * in
secúri et áscia deiecérunt eam.

Incendérunt igni Sanctuárium tuum: *
in terra polluérunť tabernáculum
nóminis tui.

Dixérunt in corde suo cognátio eórum
simul: * Quiéscere faciámus omnes dies
festos Dei a terra.

Signa nostra non vídimus, iam non
est prophéta: * et nos non cognóscet
ámplius.

Úsquequo, Deus, improparábit
inimícus: * irratat adversárius nomen
tuum in finem?

Ut quid avértis manum tuam, et
déteram tuam, * de médio sinu tuo

BСТАНЬ, Господи, суди справу
мою.

Чому ти, Боже, відкинув нас до
кінця? Роз'ярився гнів твій на вівці
стада твого.

Згадай громаду твою, яку придбав
ти спочатку,

визволив владу насліддя твого, цю
гору Сіон, що на ній ти оселився.

Піднеси руки твої на гординю їх до
кінця! Скільки зла накоїв ворог у
святилищі твоїм!

І пишалися ті, що ненавидять тебе,
посеред свята твого.

Вони положили знамена свої як
знамена – і ні на що не вважали, –
навіть при вході, високо.

Як у пущі лісовій, вирубали вони
всі двері його; сокирою й молотом
розвалили його.

Запалили вогнем святиню твою, на
землі осквернили оселю імени твого.

Сказали разом свояки їх у серці
своїм: «Прийдіте, знищимо свята
Господні на землі».

Знамен наших ми не бачили; нема
вже пророка, і нас він уже знати не
буде.

Доки, Боже, ворог буде зневажати,
Чи противник до кінця гнівитиме
ім'я твоє?

Чому відвертаєш руку твою і
правицю твою від середини лона

in finem?

Deus autem Rex noster ante sæcula: * operátus est salútem in médio terræ.

Tu confirmásti in virtúte tua mare: * contribulásti cápita dracónum in aquis.

Tu confregísti cápita dracónis: * dedísti eum escam pópulis Æthíopum.

Tu dirupísti fontes, et torréntes: * tu siccásti flúvios Ethan.

Tuus est dies, et tua est nox: * tu fabricátus es auróram et solem.

Tu fecísti omnes términos terræ: * æstátem et ver tu plasmásti ea.

Memor esto huius, inimícus im-properávit Dómino: * et pópulus insípiens incitávit nomen tuum.

Ne tradas béstiis ánimas confiténtes tibi, * et ánimas páuperum tuórum ne obliviscáris in finem.

Réspice in testaméntum tuum: * quia repléti sunt, qui obscuráti sunt terræ dómibus iniquitátum.

Ne avertátur húmilis factus confúsus: * pauper et inops laudábunt nomen tuum.

Exsúrge, Deus, iúdica causam tuam: * memor esto impropriórum tuórum, eórum quæ ab insipiénte sunt tota die.

Ne obliviscáris voces inimicórum tuórum: * supérbia eórum, qui te odérunt, ascéndit semper.

Exsúrge, Dómine, et iúdica causam meam.

Під час співу стиха всі встають.

V. Deus meus, éripe me de manu pec-catóris.

R. Et de manu contra legem agéntis et

твого до кінця?

Бог, цар наш споконвіку, сподівав спасення посеред землі.

Ти утвердив силою твоєю море; ти стер голови зміїв у воді.

Ти розбив голови змія, дав його на поживу людям етіопським.

Ти розірвав джерела й потоки, ти висушив давнії ріки.

Твій єсть день і твоя ніч, ти сотворив сонце й місяць,

ти сотворив усі границі землі, літо й весну установив еси.

Згадай це творіння твоє: ворог образив Господа і народ безумний зневажив ім'я твоє.

Не віддай звірям душі, що прославляє тебе; душі вбогих твоїх не забудь до кінця.

Поглянь на заповіт твій! Бо темнії нетри землі наповнились гніздами беззаконня.

Нехай не зазнає зневаги упокорений та осоромлений; бідний та убогий хвалити будуть ім'я твоє.

Встань, Боже, суди справу твою, згадай зневаги твої, що від безумного цілий день.

Не забудь голосу тих, що благають тебе; гордия тих, що ненавидять тебе, нехай повсякчас доходить до тебе.

Встань, Господи, суди справу мою.

V. Боже мій, визволь мене з руки грішного,

R. І з руки того, хто чинить

iníqui.

Всі беззвучно читають молитву Господню "Отче наш", й опісля сідають.

Св. Августин, на Псалом 54 **Читання 4**

Exáudi, Deus, oratióne meam, et ne despéxeris deprecationem meam: inténde mihi, et exáudi me. Satagéntis, solliciti, in tribulatióne pósiti, verba sunt ista. Orat multa pátiens, de malo liberári desíderans. Súperest ut videámus in quo malo sit: et cum dícere cœperit, agnoscámus ibi nos esse: ut comunicáta tribulatióne, coniungámus oratióne.

Contristátus sum, inquit, in exercitatióne mea, et conturbátus sum. Ubi contristátus? ubi conturbátus? In exercitatióne mea, inquit. Hómnes malos, quos pátitur, commemorátus est: eandémque passióne malórum hómínem exercitatióne suam dixit. Ne putétis gratis esse malos in hoc mundo, et nihil boni de illis ágere Deum. Omnis malus aut ídeo vivit, ut corrigátur; aut ídeo vivit, ut per illum bonus exerceátur.

пор. Мт. 26, 48.24 і 27, 5

R. Amicus meus ósculi me trádedit signo: Quem osculátus fúero, ipse est, tenéte eum: hoc malum fecit signum, qui per ósculum adimplévit homicídium.

* Infélix prætermísit prétium

беззаконно і кривдить мене.

"Вислухай, Боже, молитву мою і не погорди молінням моїм, зверни увагу на мене та вислухай мене". Це слова того, хто занадто занепокоєний, слова тривоги, слова, сказані в скорботі. Так молитися той, хто багато страждає і прагне визволитися від лиха. А нам належить побачити, у чому полягає його лихо; і, коли він почне говорити, визнати, що і ми перебуваємо в тому ж самому становищі: щоб, поділяючи його скорботу, приєднатися й до його молитви.

"Засмутився я в випробуванні моїм", - каже він. Чим він засмутився? Чим стурбований? "Моїм випробуванням", - відповідіє він. Він згадує (в наступних словах псалма) про злих людей, яких терпить, і називає пригнічення від грішника своєю вправою. Не думай, що просто так є лукаві у цьому світі, і що вони ні на яке добре використання не годні Богові. Кожен злий живе або щоб покаятися або на вправу для людей добрих.

R. Друг мій зрадив мене знаком цілунку: "Кого я поцілую, це він, беріть його". Злом зробив знак цей, поцілунком вчинивши вбивство.

* Нещасний зневажив ціну крові та

sánguinis, et in fine láqueo se suspéndit.

V. Bonum erat ei, si natus non fuisset homo ille.

* Infélix prætermisit prétium sánguinis, et in fine láqueo se suspéndit.

в кінці повісився.

V. Ліпше було б тому чоловікові не народитись!

* Нещасний зневажив ціну крові та в кінці повісився.

Читання 5

Utinam ergo qui nos modo exércent, convertántur, et nobíscum exerceántur: tamen quámdiu ita sunt ut exérceant, non eos odérimus: quia in eo quod malus est quis eórum, utrum usque in finem perseveratúrus sit, ignorámus. Et plerúmque cum tibi vidéris odísse inimícum, fratrem odísti, et nescis. Diábolus, et ángeli eius in Scriptúris sanctis manifestáti sunt nobis, quod ad ignem ætérnum sint destináti. Ipsórum tantum desperánda est corréctio, contra quos habémus occúltam luctam: ad quam luctam nos armat Apóstolus, dicens: Non est nobis colluctatio advérsus carnem et sánguinem: id est, non advérsus hómines, quos vidétis, sed advérsus príncipes, et potestátes, et rectóres mundi, tenebrárum harum. Ne forte cum dixisset, mundi, intelligéres dæmones esse rectóres cæli et terræ. Mundi dixit, tenebrárum harum: mundi dixit, amatórum mundi: mundi dixit, impiórum et iniquórum: mundi dixit, de quo dicit Evangélium: Et mundus eum non cognóvit.

Нехай же ті, хто таким чином вправляє нас, навернуться та вправляються разом з нами. Але, поки вони такі, які є, не зневажаймо їх, оскільки не знаємо, чи буде зло, яке є в них, тривати до кінця. І часто, коли тобі здається, що ти ненавидиш ворога, ти насправді ненавидиш брата і не усвідомлюєш цього. Доля диявола і його ангелів, як відкрито нам у Святому Письмі, – горіти у вічному вогні. Лиш на їх навернення ми не можемо сподіватися – тих, з ким ведемо приховану боротьбу. Боротьбу, до якої нас озброює апостол, говорячи: "Нам бо треба боротися не проти тіла й крові, а проти начал, проти властей, проти правителів темряви цього світу" (Еф. 6, 12). Він не каже просто "світу", щоб ти не подумав, що демони керують землею та небом. А він каже "правителів темряви цього світу", називаючи "світом" тих, хто любить світ цей, називаючи "світом" нечестивих і неправедних, називаючи "світом" тих, про кого Євангеліє каже: "і світ не впізнав Його" (Ів. 1, 10).

R. Iudas mercátor péssimus ósculo pétiit Dóminum: ille ut agnus ínnocens non negávit Iudæ ósculum:

* Denariórum número Christum Iudæis trádidit.

V. Mélius illi erat, si natus non fuísset.

* Denariórum número Christum Iudæis trádidit.

R. Юда, найгірший торговець, поцілунком зрадив Господа: Той же, як Агнець непорочний, не відмовив Юді в поцілунку.

* За певне число денаріїв він передав Христа Юдеям.

V. Ліпше було б йому не народитись!

* За певне число денаріїв він передав Христа Юдеям.

Читання 6

Quóniam vidi iniquitátem, et contradiccionem in civitáte. Atténde glóriam crucis ipsús. Iam in fronte regum crux illa fixa est, cui inimíci insultavérunt. Efféctus probávit virtútem: dómuit orbem non ferro, sed ligno. Lignum crucis contuméliis dignum visum est inimícis, et ante ipsum lignum stantes caput agitábant, et dicébant: Si Filius Dei est, descendat de cruce. Extendébat ille manus suas ad pópulum non credéntem, et contradicéntem. Si enim iustus est, qui ex fide vivit; iníquus est, qui non habet fidem. Quod ergo hic ait, iniquitátem: perfídiam intéllege. Vidébat ergo Dóminus in civitáte iniquitátem et contradiccionem, et extendébat manus suas ad pópulum non credéntem et contradicéntem: et tamen et ipsos exspéctans dicébat: Pater, ignósce illis, quia nésciunt quid fáciunt.

пор. Мт. 26, 21–24

"Бо бачив я беззаконня і змагання в місті". Поглянь на славу Його Хреста! Хрест, який для ворогів був засобом насмішки, нині вінчає голови царів. Його сила проявилася в дії: світ підкорено не залізом, а деревом. Вороги Божі вважали дерево Хреста гідним глузування, та стоячи перед ним, похитували своїми головами, кажучи: "Якщо ти Син Божий, зійди-но з хреста!" (*Мт. 27, 39–40*). Той же простягав свої руки до неслухняного й упертого народу (*Рим. 10, 21*). Бо, якщо праведник з віри буде жити (*Рим. 1, 17*), то беззаконний той, хто не має віри. Отже, коли псалмопівець говорить про беззаконня, то має на увазі невіру. Тому Господь бачив беззаконня і змагання у місті та простягав свої руки до неслухняного й упертого народу. І, очікуючи їх (покаяння), говорив: "Отче, відпусти їм, не знають бо, що роблять" (*Лк. 23, 34*).

R. Unus ex discipulis meis tradet me hodie: Væ illi per quem tradar ego:

* Mélius illi erat, si natus non fuisset.

V. Qui intíngit mecum manum in parópside, hic me traditúrus est in manus peccatórum.

* Mélius illi erat, si natus non fuisset.

R. Unus ex discipulis meis tradet me hodie: Væ illi per quem tradar ego:

* Mélius illi erat, si natus non fuisset.

R. Один з учнів Моїх мене зрадить сьогодні: горе тому, хто Мене зрадить.

* Ліпше було б йому не народитись!

V. Хто вклав зо мною руку в миску, той мене передасть в руки грішних.

* Ліпше було б йому не народитись!

R. Один з учнів Моїх мене зрадить сьогодні: горе тому, хто Мене зрадить.

* Ліпше було б йому не народитись!

НоктюРН 3

7. Псалом 74

DIXI iníquis: * Nolíte loqui advérsus Deum iniquitátem.

Confitébimur tibi, Deus: * confitébimur, et invocábimus nomen tuum.

Narrábimus mirabília tua: * cum accépero tempus, ego iustítias iudicábo.

Liquefacta est terra, et omnes qui hábitant in ea: * ego confirmávi colúmna eius.

Dixi iníquis: Nolíte iníque ágere: * et delinquéntibus: Nolíte exaltáre cornu:

Nolíte extóllere in altum cornu vestrum: * nolíte loqui advérsus Deum iniquitátem.

Quia neque ab Oriénte, neque ab Occidénte, neque a desértis móntibus: * quóniam Deus iudex est.

Hunc humíliat, et hunc exáltat: * quia calix in manu Dómini vini meri plenus

Я СКАЗАВ беззаконникам: не говоріть на Бога неправди.

Прославимо тебе, Боже, прославимо і призовемо ім'я твоє.

Оповім про всі чуда твої. «Вибравши час, судитиму за правдою.

Знеслилась земля і всі, що живуть на ній. Я утвердив стовпи її.

Я сказав беззаконникам: "Не чиніть беззаконня", – і грішникам: "Не підносіть рога!"

Не підносіть вгору рога вашого і не говоріть на Бога неправди"».

Бо ані від сходу, ані від заходу, ані від пустих гір не буде судді. Бо Бог суддя;

одного він понижує, другого підносить. Бо в руці Господа

misto.

Et inclinávit ex hoc in hoc:
verúmtamen fæx eius non est exi-
naníta: * bibent omnes peccatóres
terræ.

Ego autem annuntiábo in sæculum: *
cantábo Deo Iacob.

Et ómnia córnua peccatórum
confríngam: * et exaltabúntur córnua
iusti.

Dixi iníquis: Nolíte loqui advérsus
Deum iniquitátem.

чаша з вином чистим, домішки
повна,

і він її то до одного, то до другого
нахиляє; невичерпані, одначе,
дріжджі його. Будуть їх пити всі
грішники землі.

А я радітиму повік, граючи,
співатиму Богові Якова.

І всі роги грішників поламаю, а роги
праведного піднесуться.

Я сказав беззаконникам: не говоріть
на Бога неправди.

8. Псалом 75

TERRA trémuit * et quiévit, dum
exsúrgeret in iudício Deus.

Notus in Iudæa Deus: * in Israël mag-
num nomen eius.

Et factus est in pace locus eius: * et
habitátio eius in Sion.

Ibi confrégit poténtias árcuum, * scu-
tum, gládium, et bellum.

Illúminans tu mirabíliter a móntibus
ætéris: * turbáti sunt omnes in-
sipiéntes corde.

Dormiérunt somnum suum: * et ni-
hil invenérunt omnes viri divitiárum in
mánibus suis.

Ab increpatióne tua, Deus Iacob, * dor-
mitavérunt qui ascendérunt equos.

Tu terríbilis es, et quis resístet tibi? *
ex tunc ira tua.

De cælo audítum fecísti iudícium: *
terra trémuit et quiévit,

Cum exsúrgeret in iudícium Deus, * ut

ЗЕМЛЯ злякалася й замовкла,
коли Бог встав на суд.

Відомий у Юдеї Бог, в Ізраїлі велике
ім'я його.

І було в мирі місце його, і на Сіоні
оселя його;

там потрощив він силу луків, зброю,
і меч, і війну.

Дивно ти світиш із гір вічних.
Стривожилися всі нерозумні серцем;

поснули сном своїм, і всі мужі багаті
нічого не знайшли в руках своїх.

Від суворого наказу твого, Боже
Якова, задрімали ті, що сіли на коні.

Страшний ти, і хто спротивиться
тобі під час гніву твого?

З неба дав ти почути суд; земля
злякалася й замовкла,

коли Бог встав на суд, щоб спасти

salvos fáceret omnes mansuétos terræ.
Quóniam cogitatio hóminis con-
fitébitur tibi: * et reliquiæ cogitatiónis
diem festum agent tibi.

Vovéte, et réddite Dómino, Deo ve-
stro: * omnes, qui in circúitu eius
affértis múnera.

Terríbili et ei qui aufert spíritum
príncipum, * terríbili apud reges terræ.

Terra trémuit et quiévit, dum
exsúrgeret in iudício Deus.

всіх тихих землі.

Бо думка людська прославить тебе,
навіть останок думки святкуватиме
тобі.

Помоліться й віддайте Господеві
Богу вашому; всі, що круг нього,
принесуть дари
страшному і тому, що відбирає душі
князям, – страшному царям землі.

Земля злякалася й замовкла, коли
Бог встав на суд.

9. Псалом 76

IN die tribulatiónis * meæ Deum
exquisívi mánibus meis.

Voce mea ad Dóminum clamávi: * voce
mea ad Deum, et inténdit mihi.

In die tribulatiónis meæ Deum
exquisívi, mánibus meis nocte contra
eum: * et non sum decéptus.

Rénuit consolári ánima mea, * memor
fui Dei, et delectátus sum, et ex-
ercitátus sum: et defécit spíritus meus.

Anticipavérunt vigílias óculi mei: *
turbátus sum, et non sum locútus.

Cogitávi dies antíquos: * et annos
ætérnos in mente hábui.

Et meditátus sum nocte cum corde
meo, * et exercitábar, et scopébam
spíritum meum.

Numquid in ætérnum próciet Deus: *
aut non appónet ut complacítior sit ad-
huc?

Aut in finem misericórdiam suam
abscíndet, * a generatióne in

У ДЕНЬ журби моєї шукав я Бога
руками моїми.

Голосом моїм до Господа я кликав,
і голос мій дійшов до Бога, і він
вслухав мене.

У день журби моєї шукав я Бога
руками моїми, уночі перед ним, і не
помилився;

відмовилась від потіхи душа моя.
Згадав я Бога і звеселився; почав
роздумувати, і упадав дух мій.

Упередили всі нічні сторожі очі мої,
я стривожився і не говорив.

Я дні давні обдумував, і літа вічні
згадував, і навчався;

вночі роздумував я в серці моїм, і
питався дух мій:

«Чи ж навіки відкине Господь і не
продовжить іще благовоління?»

Або чи до кінця припинить милість?
Чи скінчив слово з роду в рід?

generatióne?

Aut obliviscétur miseréri Deus? * aut continébit in ira sua misericórdias suas?

Et dixi: Nunc coepi: * hæc mutátio déxteræ Excélsi.

Memor fui óperum Dómini: * quia memor ero ab inítio mirabílium tuórum.

Et meditábor in ómnibus opéribus tuis: * et in adinventiόνibus tuis exercébor.

Deus, in sancto via tua: quis Deus magnus sicut Deus noster? * tu es Deus qui facis mirabília.

Notam fecísti in pópulis virtútem tuam: * redemísti in bráccio tuo pópulum tuum, fílios Iacob et Ioseph.

Vidérunt te aquæ, Deus, vidérunt te aquæ: * et timuérunt, et turbátæ sunt abýssi.

Multitúdo sónitus aquárum: * vocem dedérunt nubes.

Étenim sagíttæ tuæ tránseunt: * vox tonítrui tui in rota.

Illuxérunt coruscatiónes tuæ orbi terræ: * commóta est, et contrémuit terra.

In mari via tua, et sémitæ tuæ in aquis multis: * et vestígia tua non cognoscéntur.

Deduxísti sicut oves pópulum tuum, * in manu Móysi et Aaron.

Avertántur retrórsum, et erubéscant, qui cógitant mihi mala.

Під час співу стиха всі встають.

V. Exsúrge, Dómine.

R. Et iúdica causam meam.

Чи забуде змилюватися Бог? Або чи припинить у гніві своїм милосердя своє?»

І я сказав: «Тепер я почав розуміти: це зміна правиці Всевишнього».

Я згадав діла Господні, бо від початку згадувати буду чудеса твої.

І буду повчатись у всіх ділах твоїх, безперестанно говоритиму про діяння твої.

Боже, у святості путь твоєї! Хто Бог великий, як Бог наш? Ти єси Бог, що творить чудеса.

Ти показав між народами силу твою, ти визволив раменем твоїм народ твій, синів Якова та Йосифа.

Бачили тебе води, Боже, бачили тебе води і злякалися; стривожилися безодні.

Великий шум вод; голос видали хмари,

бо переходять стріли твої. Голос грому твого в небозводі,

блискавки твої освітили вселенну, захиталася й затремтіла земля.

У морі путь твоєї, і стежки твої у водах великих, і сліди твої не будуть відомі.

Як вівці, провадив ти народ твій рукою Мойсея й Аарона.

У день журби моєї шукав я Бога руками моїми.

V. Встань, Господи.

R. І суди справу мою.

Всі беззвучно читають молитву Господню "Отче наш", й опісля сідають.

1 Кор. 11, 17–22

Nos autem præcipio: non laudans quod non in melius, sed in deterius convenitis. Primum quidem convenientibus vobis in Ecclesiam, audio scissuras esse inter vos, et ex parte credo. Nam oportet et hæreses esse, ut et qui probati sunt, manifesti fiant in vobis. Convenientibus ergo vobis in unum, iam non est Dominicam cenam manducare. Unusquisque enim suam cenam præsumit ad manducandum. Et alius quidem esurit, alius autem ebrius est. Numquid domos non habetis ad manducandum et bibendum? aut Ecclesiam Dei contemnitis, et confunditis eos, qui non habent? Quid dicam vobis? Laudo vos? In hoc non laudo.

пор. Єр. 11, 19 і Пс. 40, 8–9

R. Eram quasi agnus innocens: ductus sum ad immolandum, et nesciebam: consilium fecerunt inimici mei adversum me, dicentes:

* Venite, mittamus lignum in panem eius, et eradamus eum de terra viventium.

V. Omnes inimici mei adversum me cogitabant mala mihi: verbum iniquum mandaverunt adversum me, dicentes.

* Venite, mittamus lignum in panem eius, et eradamus eum de terra viventium.

1 Кор. 11, 23–26

Ego enim accēpi a Domino quod et tradidi vobis, quoniam Dominus

Читання 7

Заповідаю вам, не хвалю, що ваші сходи виходять вам не на добро, а на зло. Найперше бо зачуваю, що коли сходитеся на збори, – роздори постають між вами; і я цьому почасти вірю, бо мусять бути у вас ересі, щоб виявилися випробувані між вами. Ваші сходи не є – споживання вечері Господньої. Бо кожен поспішає їсти свою вечерю: дехто ж голоден, а дехто п'яний. Хіба не маєте домів, щоб їсти-пити? Чи може хочете зневажати Божу церкву, і засоромлювати тих, які нічого не мають? Що маю вам сказати? Чи похвалю вас? За це не похвалю.

R. Був я, немов невинне ягнятко, що на заріз ведуть його, – а я й не відав. Вони лихі думки замислили супроти мене, кажучи:

* Ходімо, вкладемо дерево в хліб його, й викоринимо його з землі живих.

V. Всі вороги мої проти мене задумували зло мені, слово беззаконне склали на мене, кажучи:

* Ходімо, вкладемо дерево в хліб його, й викоринимо його з землі живих.

Читання 8

Я бо, що прийняв від Господа, те й передав вам: Господь Ісус тієї

Jesus, in qua nocte tradebátur, accépit panem, Et grátias agens fregit, et dixit: Accípíte, et manducáte: hoc est corpus meum, quod pro vobis tradétur: hoc fácíte in meam commemoratiónem. Simíliter et cálicem, postquam cenávit, dicens: Hic calix novum testaméntum est in meo sángine: hoc fácíte, quotiescúmque bibétis, in meam commemoratiónem. Quotiescúmque enim manducábítis panem hunc, et cálicem bibétis, mortem Dómini annuntiábitis donec véniat.

nop. Mm. 26, 40–41.35

R. Una hora non potuístis vigiláre mecum, qui exhortabámini mori pro me?

* Vel Iudam non vidétis, quómodo non dormit, sed festínat trádere me Iudæis.

V. Quid dormítis? súrgíte, et oráte, ne intrétis in tentatiónem.

* Vel Iudam non vidétis, quómodo non dormit, sed festínat trádere me Iudæis.

1 Кор. 11, 27–34

Itaque quicúmque manducáverit panem hunc, vel bíberit cálicem Dómini indígne, reus erit córporis et sánguinis Dómini. Probet autem seípsum homo: et sic de pane illo edat, et de cálice bibat. Qui enim mandúcat et bibit indígne, iudícium sibi mandúcat et bibit, non diiúdicans corpus Dómini. Ideo inter vos multi infírmi et imbecílles, et dórmiunt multi. Quod, si nosmetípsos dii-

ночі, якої був виданий, узяв хліб і, віддавши подяку, розламав і сказав: «Це моє тіло, воно за вас дається. Це робіть на мій спомин.» Так само й чашу по вечері, кажучи: «Ця чаша - Новий Завіт у моїй крові. Робіть це кожний раз, коли будете пити, на мій спомин.» Бо кожного разу, як їсте хліб цей і п'єте цю чашу, звіщаєте смерть Господню, аж доки він не прийде.

R. Отож і однієї години не спромоглися чувати зо мною після того як похвалялися, що помрете за мене?

* Чи ж не бачите Юду, як не спить, а поспішає здати мене Юдеям?

V. Що спите? Чувайте й моліться, щоб не ввійшли у спокусу.

* Чи ж не бачите Юду, як не спить, а поспішає здати мене Юдеям?

Читання 9

Тому хто буде їсти хліб або пити чашу Господню недостойно, буде винний за тіло і кров Господню. Хай, отже, кожний випробує себе самого і тоді їсть цей хліб і п'є цю чашу. Бо той, хто їсть і п'є, не розрізняючи Господнього тіла, суд собі їсть і п'є. Ось чому у вас багато недужих та хворих, а чимало й умирають. Якби ми самі себе осуджували, то нас би не судили. Коли ж Господь

dicarémus, non útique iudicarémur. Dum iudicámur autem, a Dómino corrípimur, ut non cum hoc mundo damnémur. Itaque, fratres mei, cum convenítis ad manducándum, ínvicem expectáte. Si quis ésurit, domi mandúcet: ut non in iudícium conveniátis. Cétera autem, cum vénero, dispónam.

пор. Мм. 26, 3–5.55

R. Senióres pópuli consílium fecérunt,
* Ut Iesum dolo tenérent, et occíderent:
cum gládiis et fústibus exiérunt
tamquam ad latrónem.

V. Collegérunt pontífices et pharisaei
concílium.

* Ut Iesum dolo tenérent, et occíderent:
cum gládiis et fústibus exiérunt
tamquam ad latrónem.

R. Senióres pópuli consílium fecérunt,
* Ut Iesum dolo tenérent, et occíderent:
cum gládiis et fústibus exiérunt
tamquam ad latrónem.

нас судить, він нас тим поправляє, щоб не були ми засуджені зо світом. Отож, брати мої, коли ви сходитеся їсти, один одного дожидайте. Як хтось голодний, хай їсть удома, щоб вам не сходитися на засуд. Про інше ж, як прийду, розпоряджу.

R. Старші народу зібрали раду,
* Як би то підступом схопити Ісуса й убити. Немов на розбійника вийшли з мечами та дрючками.

V. Зібрали первосвященики і фарисеї
раду,

* Як би то підступом схопити Ісуса й убити. Немов на розбійника вийшли з мечами та дрючками.

R. Старші народу зібрали раду,
* Як би то підступом схопити Ісуса й убити. Немов на розбійника вийшли з мечами та дрючками.

Хвали

10. Псалом 50

IUSTIFICÉRIS, Dómine, * in sermónibus tuis, et vincas cum iudicáris.

Miserére mei, Deus, * secúndum magnam misericórdiam tuam.

Et secúndum multitudínem miseratiónum tuárum, * dele iniquitátem meam.

Ámplius lava me ab iniquitáte mea: * et a peccáto meo munda me.

OПРАВДАНИЙ був би ти, Господи, в словах твоїх та переміг би, коли б судитися.

Помилуй мене, Боже, з великої ласки твоєї,

та з безмежності милосердя твого загладь беззаконня моє.

Особливо обмий мене від беззаконня мого і від гріха мого очисти мене.

Quóniam iniquitátem meam ego cognóscó: * et peccátum meum contra me est semper.

Tibi soli peccávi, et malum coram te feci: * ut iustificéris in sermónibus tuis, et vincas cum iudicáris.

Ecce enim, in iniquitátibus concéptus sum: * et in peccátis concépit me mater mea.

Ecce enim, veritátem dilexísti: * incérta et occúlta sapiéntiæ tuæ manifestásti mihi.

Aspérges me hyssópo, et mundábor: * lavábis me, et super nivem dealbábor.

Audítui meo dabis gáudium et lætítiam: * et exsultábunt ossa humiliáta.

Avérte fáciem tuam a peccátis meis: * et omnes iniquitátes meas dele.

Cor mundum crea in me, Deus: * et spírítum rectum ínnovali in viscéribus meis.

Ne prócias me a fácie tua: * et spírítum sanctum tuum ne áuferas a me.

Redde mihi lætítiam salutáris tui: * et spírítu principáli confírma me.

Docébo iníquos vias tuas: * et ímpii ad te converténtur.

Líbera me de sanguínibus, Deus, Deus salutis meæ: * et exsultábit lingua mea iústítiam tuam.

Dómine, lábia mea apéries: * et os meum annuntiábit laudem tuam.

Quóniam si voluísse sacrificium, dedíssem útique: * holocáustis non delectáberis.

Бо беззаконня моє я знаю і гріх мій повсякчас передо мною.

Проти тебе єдиного згрішив і лукаве перед тобою вчинив я, отже, оправданий був би ти в словах твоїх та переміг би, коли б судитися тобі. Бо ось у беззаконнях зачатий я, і в гріхах породила мене мати моя.

Ось ти істину полюбив єси, невідоме й таємне мудрости твоєї явив ти мені.

Покропиш мене ісопом, і очищуся; обмиєш мене, і стану від снігу біліший.

Радість та веселість даси мені почути і зрадіють кості упокорені.

Відверни лице твоє від гріхів моїх та заглядь усі беззаконня мої.

Серце чисте утвори в мені, Боже, і духа праведного віднови у нутрі моєму.

Не відкинь мене від лиця твого і Духа твого Святого не відійми від мене.

Поверни мені радість спасення твого і духом могутнім укріпи мене.

Навчатиму беззаконних путів твоїх, і безбожні до тебе навернуться.

Визволь мене від крові, Боже, Боже спасення мого, язик мій радісно славитиме правду твою.

Відкриєш, Господи, уста мої, і уста мої повідають хвалу твою.

Бо, коли б жертви побажав ти, дав би я, – цілопалення тобі не любі.

Sacrificium Deo spíritus con-
tribulátus: * cor contrítum, et
humiliátum, Deus, non despícies.

Benígne fac, Dómine, in bona vol-
untáte tua Sion: * ut ædificéntur muri
Ierúsalem.

Tunc acceptábis sacrificium iustítiæ,
oblatiões, et holocáusta: * tunc
impónent super altáre tuum vítulos.

Iustificéris, Dómine, in sermónibus
tuis, et vincas cum iudicáris.

Жертва Богові – дух сокрушений,
серцем сокрушеним та упокореним
Бог не погордує.

Ущаслив, Господи, ласкою своєю
Сіон і хай збудовані будуть стіни
єрусалимські.

Тоді уподобаєш собі жертву правди:
приношення та цілопалення, – тоді
положать на вівтар твій тельців.

Оправданий був би ти, Господи, в
словах твоїх та переміг би, коли б
судитися.

11. Псалом 89

DÓMINUS * tamquam ovis ad
víctimam ductus est, et non
aperuit os suum.

Dómine, refúgium factus es nobis: * a
generatióne in generatióne.

Priúsqvam montes fíerent, aut for-
marétur terra et orbis: * a sæculo et
usque in sæculum tu es, Deus.

Ne avértas hóminem in humilitátem: *
et dixísti: Convertímini, fílii hóminum.

Quóniam mille anni ante óculos tuos, *
tamquam dies hestérna, quæ præteriit,
Et custódia in nocte, * quæ pro níhilo
habéntur, eórum anni erunt.

Mane sicut herba tránseat, mane
flóreat, et tránseat: * vésperè décidat,
indúret et aréscat.

Quia defécimus in ira tua, * et in furóre
tuo turbáti sumus.

Posuísti iniquitátes nostras in
conspéctu tuo: * sæculum nostrum in

ГОСПОДЬ немов ягня, що на зарізі
ведуть його, не відкривав уст
своїх.

Господи, пристановище був ти для
нас з роду в рід.

Перше, ніж гори постали, і земля і
вселенна сотворені були, – від віку й
до віку ти єси.

Не віддай чоловіка на пониження;
ти ж сказав: «Наверніться, сини
людські!».

Бо тисяча літ перед очима твоїми, як
день учорашній, що проминув,
і як сторожа нічна. Нікчемні будуть
літа їх:

вони, як ранішня трава, минають;
вранці зацвіте і минеться, увечорі
опаде, ствердіє і усохне.

Бо ми зниділи від гніву твого і від
ярости твоєї стривожилися.

Ти поклав беззаконня наші перед
тобою, вік наш перед світло лица

illuminatióne vultus tui.

Quóniam omnes dies nostri defecerunt: * et in ira tua defécimus.

Anni nostri sicut aránea meditabúntur: * dies annórum nostrórum in ipsis, septuagínta anni.

Si autem in potentátibus, octogínta anni: * et ámplius eórum, labor et dolor.

Quóniam supervénit mansuetúdo: * et corripíemur.

Quis novit potestátem iræ tuæ: * et præ timóre tuo iram tuam dinumeráre?

Déxteram tuam sic notam fac: * et erudítos corde in sapiéntia.

Convértere, Dómine, úsquequo? * et deprecábilis esto super servos tuos.

Repléti sumus mane misericórdia tua: * et exsultávimus, et delectáti sumus ómnibus diébus nostris.

Lætáti sumus pro diébus, quibus nos humiliásti: * annis, quibus vídimus mala.

Réspice in servos tuos, et in ópera tua: * et dírige filios eórum.

Et sit splendor Dómini, Dei nostri, super nos, et ópera mánuum nostrárum dírige super nos: * et opus mánuum nostrárum dírige.

Dóminus tamquam ovis ad víctimam ductus est, et non apéruit os suum.

твого.

Бо всі дні наші минулися і від гніву твого ми зниділи.

Літа наші до павутиння прирівняно. Днів віку нашого – всього сімдесят літ,

коли ж вистане сили – вісімдесят літ, та й то більшість їх – труд і хвороба,

бо прийшло на нас пониження, і ми будемо покарані.

Хто знає силу гніву твого? І зо страху перед тобою хто вміє обчислити ярість твою?

Тож дай пізнати правицю твою і невчених серцем у мудрості.

Обернися, Господи! Доки? Змилуйся над слугами твоїми.

Ми наповнилися вранці милости твоєї, і зраділи, і звеселилися у всі дні наші.

Звеселилися за ті дні, коли ти упокорював нас, за літа, коли ми бачили лихо.

І поглянь на слуг твоїх та на діла твої, і поведи синів їх!

І нехай буде сяєво Господа нашого на нас, і діла рук наших на добро для нас наведи, і діла рук наших на добро наведи!

Господь немов ягня, що на заріз введуть його, не відкривав уст своїх.

12. Псалом 35

СONTRÍTUM est * cor meum in médio mei, contremuérunt ómnia ossa mea.

СЕРЦЕ моє розбите в мене в грудях, трясуться усі мої кості.

Dixit iniustus ut delinquat in semetipso: * non est timor Dei ante oculos eius.

Quoniam dolose egit in conspectu eius: * ut inveniatur iniquitas eius ad odium.

Verba oris eius iniquitas, et dolus: * noluit intelligere ut bene ageret.

Iniquitatem meditatus est in cubili suo: * astitit omni viae non bonae, malitiam autem non odivit.

Domine, in caelo misericordia tua: * et veritas tua usque ad nubes.

Iustitia tua sicut montes Dei: * iudicia tua abyssus multa.

Homines, et iumenta salvabis, Domine: * quemadmodum multiplicasti misericordiam tuam, Deus.

Filii autem hominum, * in tegmine alarum tuarum sperabunt.

Inebriabuntur ab ubertate domus tuae: * et torrente voluptatis tuae potabis eos.

Quoniam apud te est fons vitae: * et in lumine tuo videbimus lumen.

Pratende misericordiam tuam scientibus te, * et iustitiam tuam his, qui recto sunt corde.

Non veniat mihi pes superbiae: * et manus peccatoris non moveat me.

Ibi ceciderunt qui operantur iniquitatem: * expulsi sunt, nec potuerunt stare.

Contritum est * cor meum in medio mei, contremuerunt omnia ossa mea.

Беззаконник, щоб грішити, говорить у собі; нема страху Божого перед очима його.

Бо він улестив себе, що знайшов і зненавидів беззаконня своє.

Слова з уст його – беззаконня і лукавство; не схотів він розуміти, щоб добро чинити.

Про беззаконня думав він на постелі своїй, ставав на всяку путь недобру та й не зненавидів гріха.

Господи, на небі милість твоя, і істина твоя аж до хмар.

Правда твоя як гори Божії, постанови твої як безодня велика; людей і худобу врятуєш ти, Господи. Як намножив ти милість твою, Боже!

А сини людськії під покровом крил твоїх будуть надіятися.

Будуть напоєні з багатства дому твого, і з потоку розкоші твоєї напоїш їх.

Бо в тебе – джерело життя, у світлі твоїм побачимо світло.

Продовж милість твою для тих, що знають тебе, і правду твою для правих серцем.

Нехай не прийде до мене нога гордоців, і рука грішника нехай не порушить мене.

Там упали всі, що чинять беззаконня, їх викинули, і не зможуть вони встати.

Серце моє розбите в мене в грудях, трясуться усі мої кості.

13. Піснь Мойсея

Піснь Мойсея після переходу через море, Вих. 15, 1–22

ЕXHORTÁTUS es * in virtúte tua, et
in refectióne sancta tua, Dómine.

Cantémus Dómino: glorióse enim magnificátus est, * equum et ascensórem deiécit in mare.

Fortitúdo mea, et laus mea Dóminus, * et factus est mihi in salútem.

Iste Deus meus, et glorificábo eum: * Deus patris mei, et exaltábo eum.

Dóminus quasi vir pugnátor, Omnipotens nomen eius. * Currus Pharaónis et exercítum eius proiécit in mare.

Elécti príncipes eius submérsi sunt in Mari Rubro: * abyssi operuérunt eos, descendérunt in profúndum quasi lapis. Déxtera tua, Dómine, magnificáta est in fortitúdine: déxtera tua, Dómine, percússit inimícum. * Et in multitúdine glóriæ tuæ deposuísti adversários tuos:

Misísti iram tuam, quæ devorávit eos sicut stípulam. * Et in spírítu furóris tui congregátæ sunt aquæ:

Stetit unda fluens, * congregátæ sunt abyssi in médio mari.

Dixit inimícus: Pérsequar et comprehéndam, * dívidam spólia, implébitur ánima mea:

Evaginábo gládium meum, * interfíciet eos manus mea.

Flavit spírítus tuus, et opéruit eos mare: * submérsi sunt quasi plumbum in aquis veheméntibus.

Quis símilis tui in fórtibus, Dómine? *

ТИ повчав нас у силі Твоїй, й у святій трапезі Твоїй, Господи.

Заспіваймо Господеві, славно бо прославився; коня і вершника скинув у море.

Сила і міць моя - Господь, він став мені рятунком.

Він мій Бог, і я його прославлю, Бог батька мого, і я вихвалитиму його.

Господь - муж войовник, Господь - ім'я йому. Полки і колісниці фараона вкинув у море,

виквіт вождів його втопивсь у Червонім морі. Безодні їх покрили, пішли на дно неначе камінь.

Твоя правиця, Господи, прославилась у силі, твоя правиця розгромила ворога. Ти величю надмірною своєю знищив супротивників.

Послав ти гнів твій, що, мов стебло, пожер їх. Від подиху ярости твоєї збились у купу води,

і стали валом хвилі, згусла хуртовина на дні моря.

Ворог сказав: Пущуся за ним, дожену, розділю здобич, насичу жагу свою.

Я вийму меч мій, моя рука їх знищить.

Ти дмухнув вітром, їх укрило море; мов оливо, втонули у водах глибоких.

Хто, як ти, Господи, між сильними,

quis símilis tui, magníficus in sanctitáte, terríbilis atque laudábilis, fáciens mirabília?

Extendísti manum tuam, et devorávit eos terra. * Dux fuísti in misericórdia tua pópulo quem redemísti:

Et portásti eum in fortitúdi-
ne tua, * ad habitáculum sanctum tuum.

Ascendérunt pópuli, et iráti sunt: * dolóres obtinuérunt habitatóres Philísthiim.

Tunc conturbáti sunt príncipes Edom, robústos Moab obtínuit tremor: * obriguérunt omnes habitatóres Chánaan.

Írruat super eos formído et pavor, * in magnitúdi-
ne bráccii tui:

Fiant immóbiles quasi lapis, donec pertránseat pópulus tuus, Dómine, * donec pertránseat pópulus tuus iste, quem possedísti.

Introduces eos, et plantábis in monte hereditátis tuæ, * firmíssimo habitáculo tuo quod operátus es, Dómine:

Sanctuárium tuum, Dómine, quod firmavérunt manus tuæ. * Dóminus regnábit in aetérnum et ultra.

Ingréssus est enim eques Phárao cum cúrribus et equítibus eius in mare: * et redúxit super eos Dóminus aquas maris:

Fílii autem Israël ambulavérunt per siccum * in médio eius.

Exhortátus es in virtúte tua, et in re-
fectióne sancta tua, Dómine.

хто, як ти, у святості величній, страшний у славі, що твориш чудеса?

Ти простягнув правицю, пожерла їх земля. Ти провадив у милості своїй народ, що врятував його.

Привів його потугою своєю до житла святого твого.

Почули те народи, затремтіли; жах огорнув мешканців Філістії.

Тоді зжахнулися едомські дуки, страх охопив князів моавських, ханааняни ж усі поникли духом.

Страх напав і жах великий від сильної руки твоєї
вони окаменіли, докіль пройшов народ твій, Господи, докіль пройшов народ цей, що ти його собі придбав.

Ти ввів їх і насадив на власній горі своїй; на місці, що зготував, Господи, собі для житла,

у святині, що твої руки, Господи, заснували. Господь царює назавжди і ввіки.

Коли фараонові колісниці й вершники ввійшли в море, Господь повернув на них морські води;

сини ж Ізраїля пройшли по суші, серед моря.

Ти повчав нас у силі Твоїй, й у святій трапезі Твоїй, Господи.

14. Псалом 146

OBLÁTUS est * quia ipse vóluit, et peccáta nostra ipse portávit.

Laudáte Dóminum quóniam bonus est psalmus: * Deo nostro sit iucúnda, decóraque laudátio.

Ædíficans Ierúsalem Dóminus: * dispersiones Israélis congregábit.

Qui sanat contrítos corde: * et álligat contritiónes eórum.

Qui númerat multitudínem stellárum: * et ómnibus eis nómina vocat.

Magnus Dóminus noster, et magna virtus eius: * et sapiéntiæ eius non est númerus.

Suscípiens mansuétos Dóminus: * humílians autem peccatóres usque ad terram.

Præcínite Dómino in confessiõe: * psállite Deo nostro in cýthara.

Qui óperit cælum núbibus: * et parat terræ plúviam.

Qui prodúcit in móntibus fænum: * et herbam servitúti hóminum.

Qui dat iumentis escam ipsórum: * et pullis corvórum invocántibus eum.

Non in fortitúdine equi voluntátem habébit: * nec in tíbiis viri beneplácitum erit ei.

Beneplácitum est Dómino super tímèntes eum: * et in eis, qui sperant super misericórdia eius.

Oblátus est quia ipse vóluit, et peccáta nostra ipse portávit.

ЗАКЛАНО Його, бо Сам так зволив, Він гріхи наші взяв на себе.

Хваліте Бога псалмами, бо річ добра – псалом. Солодка нехай буде похвала Богові нашому.

Господь, що будує Єрусалим, збере розсіяння Ізраїля!

Він ізціляє розбитих серцем і обв'язує рани їх.

Він числить множество зірок і всім їм дає імена.

Великий Господь наш і велика кріпость його, і розуму його немає міри.

Господь приймає тихих, а грішників принижує до землі.

Розпічніте Господеві хвалою, заграйте Богові на гуслі.

Йому, що вдягає небо хмарами, для землі дбає про дощ, вирощує траву на горах і зілля на службу людям.

Йому, що дає худобі поживу її і воронятам, що призивають його.

Не силою коня милується він і не стегна мужа до вподоби йому.

Сприяє Господь тим, що бояться його, і всім, що надіються на милість його.

Заклаано Його, бо Сам так зволив, Він гріхи наші взяв на себе.

V. Homo pacis meæ, in quo sperávi.

R. Qui edébat panes meos, ampliávit advérsus me supplantatiónem.

V. Чоловік, що з ним я в мирі, що на нього була надія моя.

R. Той, що їв хліб мій, підняв змову проти мене.

Піснь Захарії

Піснь Захарії по народженні Йоана Хрестителя, Лк. 1, 68–79

TRÁDITOR autem * dedit eis signum, dicens: Quem osculátus fuero, ipse est, tenéte eum.

Всі встають і роблять знак хреста при початку співу.

BENEDÍCTUS Dóminus, Deus Israël: * quia visitávit, et fecit redemptiόnem plebis suæ:

Et eréxit cornu salutis nobis: * in domo David, púeri sui.

Sicut locútus est per os sanctórum, * qui a sæculo sunt, prophetárum eius:

Salútem ex inimícis nostris, * et de manu ómnium, qui odérunt nos.

Ad faciéndam misericórdiam cum pátribus nostris: * et memorári testaménti sui sancti.

Iusiurándum, quod iurávit ad Ábraham patrem nostrum, * datúrum se nobis:

Ut sine timóre, de manu inimicórum nostrórum liberáti, * serviámus illi.

In sanctitate, et iustítia coram ipso, * ómnibus diébus nostris.

Et tu, puer, Prophéta Altíssimi vocáberis: * præíbis enim ante fáciem Dómini, paráre vias eius:

Ad dandam sciéntiam salutis plebi eius: * in remissionem peccatórum eórum:

Per víscera misericórdiæ Dei nostri: *

ZРАДНИК же його дав їм знак, мовивши: "Кого я поцілую, це він, беріть його".

BЛАГОСЛОВЕННИЙ Господь, Бог Ізраїля, бо Він відвідав і викупив свій народ.

І підніс нам ріг спасіння у домі свого слуги Давида.

Як заповів відвіку устами святих своїх пророків:

Спасіння від наших ворогів і з руки всіх, хто ненавидить нас,

Щоб виявити милість нашим батькам і згадати свій святий союз:

Клятву, котру Він дав нашому батькові Авраамові, що дасть нам,

визволенням з рук ворогів, без страху служити Йому,

У святості й праведності перед Ним, по всі наші дні.

І ти, дитино, будеш названа пророком Всевишнього, бо ти йтимеш перед Господом, щоби приготувати Йому дорогу;

Щоби дати пізнати Його народові спасіння через прощення їхніх гріхів;

Аби через превелике милосердя

in quibus visitávit nos, óriens ex alto:

Illumináre his, qui in ténebris, et in umbra mortis sedent: * ad dirigéndos pedes nostros in viam pacis.

Tráditor autem dedit eis signum, dicens: Quem osculátus fúero, ipse est, tenéte eum.

Стаємо на коліна.

CHRISTUS factus est pro nobis obédiens usque ad mortem.

*Всі беззвучно читають молитву Господню "Отче наш".
Потім, де є такий звичай, впівголоса речитативом читають Пс. 50,
як на стор. 26.*

Богослужіння закінчується молитвою:

RÉSPICE, quæsumus, Dómine, super hanc famíliam tuam, pro qua Dóminus noster Iesus Christus non dubitávit mánibus tradi nocéntium, et crucis subíre torméntum:

Закінчення читається беззвучно:

Qui tecum vivit et regnat in unitáte Spíritus Sancti, Deus, per ómnia sæcula sæculórum. Amen.

Після цього гучно стукають по сидиліям. Шум скінчується, коли з-за віттаря виносять останню свічку. На цьому богослужіння скінчується, і всі в тиші та темряві розходяться.

нашого Бога, в якому нас відвідає Сонце, що сходить на висоті, Освітити тих, які сидять у темряві та в смертній тіні, й спрямувати наші ноги на дорогу миру!

Зрадник же його дав їм знак, мовивши: "Кого я поцілую, це він, беріть його".

XРИСТОС став заради нас слухняним аж до смерті.

CПОГЛЯНЬ, просимо Тебе, Господи, на цю свою родину, заради якої Господь наш Ісус Христос не завагався бути відданим в руки кривдників і перенести хресну муку.

Котрий з Тобою живе і царює в єдності Святого Духа, Бог, на віки вічні. Амінь.

Підготовано зусиллями Б.Р. з Уна Воце Україна. Псалми подано за книгою "Молитовний псалтир". Пісня Захарії – за українським перекладом Літургії Годин, як на сайті "Кредо". Інші біблійні тексти – за Хоменком. Деколи переклади змінено, щоб адаптувати до латинського тексту. Посилання на "де такий звичай" означає рубрики до реформ 1955 року.